

[Handelsministeren.]

og naar saa dette sker, er det rigtigt, som et æret Medlem sagde, at saa er det ikke længere Banken, der behersker vedkommende Engagement, saa er det Engagementet, der behersker Banken, og saa føres Banken efterhaanden dybere og dybere ud i Kreditgivning til den paagældende i Haabet om at redde noget ved at give yderligere Kredit, og til syvende og sidst gaar det, i hvert Fald i visse Tilfælde, helt galt.

Det ærede Medlem Hr. Elgaard gjorde nogle Bemærkninger om Bestemmelsen i § 12, hvori det hedder:

„Endvidere kan Afvigelse fra de i 1ste Stykke nævnte Bestemmelser ske, for saa vidt Bankspektøren under Hensyn til foreliggende Sikkerhed af lignende uomtvistelig Art som den under Punkt 2, 3 og 4 angivne og til de foreliggende Omstændigheder tillader dette.“

Under denne Bestemmelse kommer ganske afgjort det Tilfælde, at et stort kooperativt, i alle Maader sikkert Selskab gør Forretninger med en mindre Bank. Det er jo klart, at naar det drejer sig om en saadan Virksomhed, f. Eks. et stort Andelsslagteri, hvor der er solidarisk Forpligtelse, saa at der ikke kan være Tvivl om, at det Engagement, som Banken har indladt sig paa, i kortere eller længere Tid er fuldt sikkert, vil Bankspektørens Tilslutning kunne indhentes uden Vanskelighed. Og under denne Bestemmelse falder ogsaa det Tilfælde, som det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven nævnte, at en stor Kommune har laant et stort Beløb hos en lille Bank; det er ingen Tvivl om, at der her er Tale om en uomtvistelig Sikkerhed, og saa vil der ikke være nogen Vanskelighed ved at faa Bankspektørens Tilladelse til, at dette Engagement indgaas, det vil endog være ganske naturligt.

I Anledning af en Bemærkning om, at man kunde henføre de kooperative Virksomheder og Kommunerne under Undtagelsesbestemmelserne i § 12, vil jeg sige, at det bør man ikke, thi man bør ikke forflygtige Hovedbestemmelsen i § 12, 1ste Stykke, hvor der gives Paalæg om, at man ikke maa engagere sig med over 35, respektive 50 pCt. af Eigenkapitalen; naar man gaar ud over, hvad der er bestemt i Punkterne i § 12, 2det Stykke, bør Sagen prøves af Bankspektøren. Jeg skal henvise til, at vi har jo et Eksempel paa, at saaledes bør det være. Alle ved jo, at den danske Andelsbank krakkede, fordi den i Tillid til Andelsselskabernes ubetingede Villighed til direkte eller indirekte at indfri deres Forpligtelser havde givet en Kredit, som til syvende og sidst ikke kun-

de holde; jeg tror, det havde været nyttigt, om Bankspektøren havde prøvet dette Forhold, før Kreditten blev givet, saa at der var blevet sørget for, at Engagementet var i Orden rent juridisk, og man ikke blot byggede paa Tillid.

Der blev gjort den Betragtning gældende af det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven og vist ogsaa af det ærede Medlem Hr. Elgaard, at Staten kunde blive ansvarlig, hvis Bankspektørens Skøn var forkert. Det kan jeg ikke indrømme. Bankledelsen skal naturligvis være den ansvarlige. Det er den, der skal fremskaffe den Besked og alle de Oplysninger, der kan skaffes, saa at man har Sikkerhed for, at Engagementet rent formelt kan holde. Dette er Bankledelsens Ansvar, og saaledes skal det vedblive at være. Men Bankspektøren bør tages med paa Raad, for at man i det hele taget kan være sikker paa, at alle nødvendige Forholdsregler er taget mod, at Banken ved at engagere sig udover, hvad der bestemmes i § 12, 1ste Stykke, skal lide Skade. Bankspektøren maa jo i mangfoldige andre Tilfælde skønne og give Anvisninger til en Bank, og gaar det saa alligevel galt for den paagældende Bank, skulde man jo ogsaa i disse Tilfælde sige, at Bankspektøren har taget fejl, han skulde have krævet endnu kraftigere Forholdsregler, for at Banken kunde være kommet over sine Vanskeligheder.

I § 13 bestemmes det, at en af en Bank betalt „good-will“ og lignende Omkostninger skal afskrives i Løbet af højst 3 Aar, og denne Afskrivningstid vilde det ærede Medlem Hr. Elgaard have forlænget til 5 Aar. Dette maa jeg fraraade, for det forekommer mig, at den Slags Omkostninger, der er forbundet med Foretagenders Start, bør afskrives hurtigst muligt.

Det ærede Medlem Hr. Elgaard fandt, at Revisionsbestemmelserne var rigtige, og at ogsaa Bestemmelsen angaaende Valg af Revisorer var rigtig, men det ærede Medlem gjorde saa opmærksom paa, at man skulde vogte sig for at vedtage disse Bestemmelser uden at have Sikkerhed for, at det nødvendige Antal statsautoriserede Revisorer var til Stede, hvad der jo er rigtigt nok, og det ærede Medlem henstillede endvidere, at der blev indføjet en Overgangsbestemmelse angaaende Bibeholdelse af de gamle Revisorer, indtil man havde absolut Sikkerhed for, at der var statsautoriserede Revisorer nok at faa. Jeg skal hertil sige, at selvfølgelig kan det ikke gaa an at vedtage en Bestemmelse om Revisorer, naar denne Bestemmelse ikke kan efterkommes, fordi vi ikke